

ECOUL HANGULUI

ANUL VIII, NR. 31

Director: LILIANA PÎNTEA

AMARNICĂ ROMÂNIE

*România, țara mea,
Te rog, de mine nu uita!
Sun copilul tău de-aici,
Născut la țară, la bunici.*

*România, țară mândră,
Doar bătrânii te mai cântă,
Ce-i ce-au luptat pentru noi,
Fără teamă, în război.*

*Țara mea de cântec plină,
Unde e a ta lumină?
S-a dus oare spre apus?
Sau spre lumea cea de sus?*

*Inima mea e cu tine,
Dar nu știu de-i rău sau bine...
Ai devenit dintr-o dată
Țară plânsă și uitată.*

*Copiii tăi au plecat
Și nu s-au înduplecat
Să vină-napoi la tine,
Să nu rămână-n țări străine!*

*Elisa Elisabeta Marc, clasa a VII-a,
Școala Hangu*

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
.2018
Anul IX, numărul 31*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Foto: sursa Internet

**Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci**

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

**Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524**

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

"Iubește-Mă, așa cum ești tu! În orice moment și în orice situație te-ai afla, în credințioșie sau trădare, în ravnă sau uscăciune, tu iubeste-Mă așa cum ești. Eu vreau să mă poți iubi din puțina și săraca ta inimă... Nu îmi spune nimic... Îți cunosc mizeria, necazurile, luptele și ispitele sufletului tău. Îți cunosc și știi și lașitatea păcatelor și cu toate acestea îți spun: Iubește-Mă așa cum ești tu. Dă-Mi inima ta! Dacă o să aștepti ca să devii un înger ca să Mi te dăruiești intru iubire, atunci n-ai să Mă iubești niciodată. Chiar când ești las, fricos, neîncrezător în împlinirea dragostei și în săvârșirea sfințeniei, chiar când ai să recazi în acele păcate pe care nu ai vrea să le mai faci, Eu nu îți dau voie să nu Mă iubești.

Iubește-Mă așa cum ești tu! În orice moment și în orice situație te-ai afla, în credințioșie sau trădare, în ravnă sau uscăciune, tu iubeste-Mă așa cum ești. Eu vreau să mă poți iubi din puțina și săraca ta inima. Dacă aștepti până când ai să fii desăvârșit ca să Mă poți iubi, atunci n-ai să Mă iubești niciodată. N-aș putea Eu, oare, să fac din fiecare fir de nisip un Serafim? Un înger care să strălucească de curăție și dragoste? Nu sunt Eu Domnul Dumnezeu, care a creat toate și pot totul? Omule, ți-ai dat tu viața pentru lume din dragoste pentru oameni? Sau ai murit din iubire pentru Mine? Atunci din ce motiv nu Mă lași să te iubesc? Fiul Meu, lasă-Mă să te iubesc, Eu îți vreau inima, care este locașul Meu. Desigur, cu timpul am să te schimb, însă, chiar până atunci, iubeste-Mă așa cum ești tu, fiindcă Eu te iubesc cu toate că ești așa. Eu vreau ca dragostea ta pentru Mine să se nască din puțina și săraca ta inimă, din adâncul neputinței și al murdăriei tale. Eu te iubesc și când ești slab și necurat. Nu vreau o dragoste izvorâtă și hrănită din mândria "virtuților" tale, ci dintr-o inimă smerită pe care Eu o pot curăți oricând. N-am nevoie de „virtuțile” tale, de talentele tale, de înțelepciunea ta. Eu vreau doar să Mă iubești și să lucrezi cu dragoste pentru Mine. Nu „virtuțile” tale le doresc; dacă ți le-ai da, tu ești așa de slab și mândru, încât ele ar hrăni amorul tău propriu și nu M-ai cinsti pe Mine. Deci ele să nu fie un motiv pentru care tu nu mă cauți și stai departe de Mine. Apropie-te cu dragoste. Unui fier ruginit flăcările nu numai că i-ar curăța rugina, dar l-ar face incandescent. Iubește-Mă și păcatele se vor arde și tu vei fi fericit. Iubește-Mă, nu numai ca să fii curat, căci asta ar fi din nou o mândrie pentru tine, ci pentru că Eu vreau să Mă odihnesc în inima ta. Deci nu te mai îngriji de asta. Aș putea să fac prin tine lucruri mari pentru mîntuirea omenească, dar nu; tu ai să fii slugă rea și nefolositoare și neputincioasă. Am să-ți iau și puținul pe care tu te crezi că îl ai. Eu te-am făcut din iubire și pentru ca să-ți dau iubirea, fără ca tu să-mi poți da ceva. Nu încerca să-Mi plătești iubirea prin nimic, asta mă doare atât de mult la tine... Iubește-Mă în dragostea Duhului Meu și fără motive. Nu mai sta departe de Mine; îți lipsește nu sfințenia – pe care Eu ti-o pot da - ci o inimă gata să Mă iubească oricând și până la capăt.

Astăzi Eu stau la ușa inimii tale ca un cerșetor, Eu, singurul, adevăratul Împărat și Domn. Eu bat și aștept. Grăbește-te să-Mi deschizi prin smerenie. Nu mai aduce motiv întinărirea și sărăcia ta. Dacă ți-ai cunoaște-o până în adânc și deplin, ai muri de durere. Dar ceea ce M-ar dura pe Mine ar fi ca tu, și acum, să te îndoiești de Mine, de iubirea ce o am pentru tine. Crede ca Eu pot totul și tu nu poți nimic fără Mine, doar păcatul ești în stare să-l faci fără ajutorul Meu. Să nu te încrezi în tine fără Mine, căci astfel o să fii nevoit să te las în cădere în măsura în care tu te apreciezi. Nu te frământa că nu ai virtuți. Am să îți dau Eu sfințenia Mea. Deschide-ți inima prin pocăință și mă primește în potirul sufletului tău prin Trupul și Sângele Meu pe care în dar ți-l dau în Sfânta Liturghie. Atunci o să te fac să înțelegi totul și să Mă iubești mai mult decât îți poți închipui. Lasă să curgă Sângele Meu în sângele tău și să bată inima Mea în inima ta.

Eu ți-am dat-o pe Sfânta și Preacurata Mea Măicuța. Lasă să treacă totul prin inima ei curată încât să poată mijloci pentru tine. Orice s-ar întâmpla, nu aștepta nicidecum ca să devii sfânt, ca pe urma să Mă iubești... în acest fel tu nu M-ai iubi niciodată. Și acum du-te! Eu sunt cu tine!"

Preot Sofronie Saharov - traducere Ieromonah Rafail Noica - „Rugămintea a Mântuitorului Hristos”

SPRE MAREA UNIRE DIN 1918

UNIREA MOLDOVEI CU ȚARA ROMÂNEASCĂ SAU MICA UNIRE

Faptele lui Mihai Viteazul (războiul de eliberare început de el și unirea politică a Țărilor Române din 1600) au înrăurit, cu siguranță, relațiile dintre cele trei țări românești în veacurile următoare (secolele XVII, XVIII și prima jumătate a secolului XIX).

Această înrăurire s-a manifestat în forme diferite: exprimarea necesității conlucrării politice și militare prin schimb de scrisori, încheierea de înțelegeri și tratate, informări reciproce; atitudinea comună a Moldovei și Țării Românești pentru a stopa răspândirea religiilor reformate și pentru apărarea religiei creștine ortodoxe în Transilvania; teama ungarilor din Ardeal sau a habsburgilor ca

românii din această țară românească să nu acționeze pentru stăpânirea Ardealului având sprijinul moldovenilor și muntenilor; domnii alternative de voievozi moldoveni în țara Românească și invers; unele planuri ale unor domnitori de a realiza o uniune dinastică moldo-muntenă; apariția unor proiecte de realizare a unui regat al Daciei prin unirea celor trei țări românești etc.

Secolul al XIX-lea este timpul în care afirmarea tendințelor de eliberare și de unitatea națională a popoarelor aflate sub dominația unor mari imperii, cuprinde spații tot mai largi, în Europa și-n alte părți ale lumii, fundamentate pe formarea unei conștiințe naționale în care ideile de unitate și de independență sunt idealuri naționale, condiții fără de care nu se poate afirma și nu poate progresa nici un popor.

Anul 1848, încă din prima zi, vine să afirme tendința tot mai puternică a românilor spre unitate, prin intrarea în vigoare a Convenției privind realizarea uniunii vamale dintre Moldova și Țara Românească, semnată încă din 1846. În contextul revoluției europene de la 1848 și românii din cele trei țări românești au fixat ca obiective ale revoluțiilor lor, obiective înscrise în programe revoluționare și adoptate în mari adunări populare la Iași, Blaj, Izlaz, pe lângă cele de ordin economic, social și politic, și cele de interes național- independența și unitatea națională.

Intervențiile armate străine nu au permis îndeplinirea acestor obiective, revoluția română de la 1848 fiind înfrântă. Totuși, revoluția a permis desprinderea unor învățăminte, îmbogățirea experienței revoluționare, fixarea obiectivelor viitoarei revoluții a românilor, obiective exprimate de un mare revoluționar român de la 1848- Nicolae Bălcescu. Spunea acesta că, în viitor, românii vor trebui să îndeplinească două revoluții: una pentru unitate națională și alta pentru independență națională.

O altă învățătură ce au desprins românii în urma revoluției de la 1848 a fost aceea că - în condițiile în care poporul român se afla fie în dependență sau sub ocupația unor mari imperii- realizarea unitatii naționale trebuia să se realizeze treptat, începând prin unirea Moldovei cu Țara Românească, ca o condiție a creerii unui stat românesc modern, recunoscut ca atare de celelate puteri, și care, sub această pavază de recunoaștere internațională, să acționeze pentru alipirea celorlate teritorii românești aflate încă sub stăpâniri străine. Totodată trebuiau sensibilizate guvernele statelor europene și opinia publică europeană că aici, în Carpați și la gurile Dunării, există în popor care luptă pentru unitate și independență națională.

Gândirea lui Nicolae Bălcescu s-a dovedit vizionară. În Țara Românească și-n Moldova ideea unirii devenea o forță care anima toate categoriile sociale. Se formase și o clasă politică care, înaintea intereselor personale sau de grup, gândea și acționa pentru unitate națională, iar românii din teritoriile aflate sub stăpâniri entități statale, urmăreau cu interes și speranță evenimentele și evoluțiile din Principatele Române- Moldova și Țara Românească.

Românii erau pregătiți să înfăptuiască unirea. Se aștepta un context internațional favorabil.

Acest context nu va întârzia să apară. În 1853, Rusia, considerând că Imperiul Otoman, numit „omul bolnav” al Europei, era ușor de învins, și, în felul acesta putea să-și realizeze țelul expansionist de a controla Strâmtoarele Bosfor și Dardanele, a pornit un război cu Turcia, ocupând mai întâi, ca de obicei, Principatele Române. Actul acesta a fost considerat de celelalte puteri europene o încercare de a modifica echilibrul de putere în Europa în favoarea Rusiei, în eventualitatea înfrângerii Turciei. Ca urmare, puterile europene (Anglia, Franța, Austria, Piemont) au condamnat acțiunile Rusiei și au trimis trupele lor în ajutorul Turciei. Rusia a fost nevoită să se retragă din Principatele Române, războiul ducându-se pentru cucerirea cetății Sevastopol, în Crimeea. Pentru că luptele principale s-a desfășurat în acest spațiu, războiul acesta este cunoscut sub numele de Războiul Crimeii, desfășurându-se pe parcursul anilor 1853-1856. În fața unor armate mult mai bine dotate armatele rusești au fost înfrânte și Rusia este nevoită să ceară pace.

Tratatul de pace s-au desfășurat la Paris unde s-a și semnat tratatul de pace (30 martie-1856). Înfrântă, Rusia, a trebuit să accepte condițiile puterilor învingătoare care restabileau echilibrul politic și militar în zonă, îngrijind posibilitățile Rusiei de a mai ataca Imperiul Otoman. Astfel Rusia pierde protectoratul lor asupra Principatelor Române, protectorat înlocuit cu o garanție comună a celor șapte puteri supra Principatelor; Sudul Basarabiei (reamintim că Basarabia, Moldova dintre Prut și Nistru, fusese încorporată la Rusia în 1812) cuprinzând trei județe-Cahul, Bolgrad și Ismail, este realipit la Moldova; proclamarea neutralității Mării Negre, închiderea strâmtoarelor și înființarea Comisiei Europene a Dunării. Deci, tratatul avea prevederi care erau în favoarea Principatelor Române.

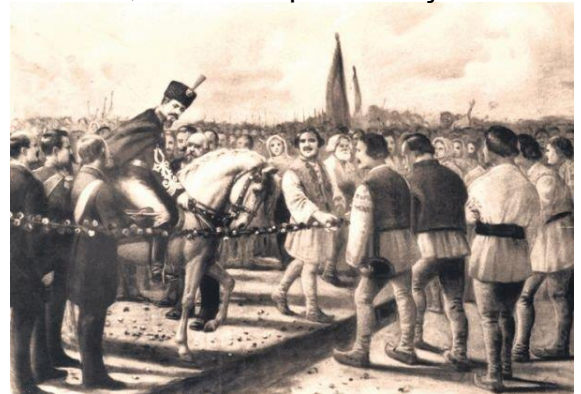
S-a propus, de reprezentantul Franței, contele Walewschi, crearea unui stat tampon între Rusia și Turcia, prin unirea Moldovei cu Țara Românească. Întrucât nu au fost toate puterile de acord cu această propunere, s-a căzut de acord ca să se consulte românii din cele două principate în această problemă. Pentru aceasta s-au creat Adunările Ad-Hoc, având reprezentanți din toate straturile societății, inclusiv din rândul țărănimii.

Românii, toți cei care simțeau românește, și-au dat seama că acesta era momentul când își puteau exercita voința spre realizarea intereselor naționale, că acum trebuiau să renunțe la rivalitățile dintre ei, la interesele de clasă, pentru interesul superior, general- exprimarea dorinței de unire și de independență.

Mulți revoluționari de la 1848 care formau emigrația românească s-au întors în Principate, acționând cu toată forța și priceperea lor la întărirea mișcării unioniste

Deși au fost încercări de a deturna alegerile pentru Adunările Ad-Hoc, în 1857, forțele unioniste au dejuat aceste încercări, în adunările Ad-Hoc intrând reprezentanți unioniști care au exprimat, cu putere și cu speranță, dorințele lor, aceleași și în Moldova și în Țara Românească, între care unirea Moldovei cu Țara Românească era la loc de frunte.

Dorințele românilor exprimate în Adunările Ad-Hoc, au fost înaintate Conferinței marilor puteri garante de la Paris. Aici, în august 1858, s-a semnat Convenția de la Paris (o Constituție a Principatelor Unite ale Moldovei și Țării Românești). Deși se numeau „Principatele Unite”, Moldova și Țara Românească nu erau nicidecum unite. În viziunea marilor puteri, viziune exprimată în prevederile constituției, Principatele rămăneau în continuare separate, fiecare cu domnitor, guvern, adunare legiuitoare proprie și sub suzeranitate otomană.. Erau și unele organisme comune, o Comisie Centrală și Curte de Casație comune.

Convenția de la Paris era expresia intereselor marilor puteri, aici, la Marea Neagră și la gurile Dunării, a intereselor de a spori influența lor economică în regiune dar și de a asigura existența

Imperiului Otoman, ca o condiție a păstrării unui echilibru de putere în această parte a lumii. Așa se explică de ce Convenția privind Principatele Române nu prevedea realizarea unei uniuni politice administrative și militare a principatelor. Nu prevedea o astfel de unire dar nici nu o împiedica cu totul. Depindea de clasa politică și de poporul român ca să descopere calea prin care voința lor de unitate să fie nu numai exprimată ci și realizată. Și, într-adevăr, atunci, românii și clasa politică

au vibrat la unison, exprimând și acționând pentru UNIRE.

Convenția de la Paris în problema Principatelor Române prevedea să se formeze *Adunări Elective* - una în Moldova și alta Țara Românească - cu scopul de a alege dintre candidații care aspirau la domnie, pe cei care să le fie domnitori.

A fost meritul Adunării Elective din Moldova, care, la 5 ianuarie 1859, dintre candidații susținuți de diferite grupuri de interese, să-l descopere și să-l voteze pe cel care avea să merite, pe bună dreptate apelativul de *Domnul Unirii*. Atunci a fost votat, cu mult entuziasm, în Adunarea electivă a Moldovei, ca domnitor, Alexandru Ioan Cuza.

Alegerea aceasta a românilor moldoveni a fost mai mult decât inspirată, a fost cea mai fericită, fiindcă prin personalitatea, cinstea, demnitatea și patriotismul său, a putut să devină, Alexandru I. Cuza, și alesul Adunării Elective din Țara Românească, la 24 ianuarie 1859.

Alegerea aceleiași persoane ca domnitor în amândouă Principatele Române a fost cheia prin care națiunea română a deschis calea pentru a se realiza unirea deplină a celor două țări - unirea politică, administrativă, militară etc., iar Alexandru I. Cuza s-a dovedit a fi persoana potrivită pentru a duce la bun sfârșit speranțele națiunii române.

Bucuria românilor pentru dubla alegere a lui Alexandru I. Cuza la scaunul de domnie al celor două Principate Române a fost mare. Hora Unirii jucată în piețele orașelor, pe ulițele satelor sau în curțile școlilor, a exprimat cu prisosință această stare de spirit.

Alexandru Ioan Cuza a fost personalitatea providențială pentru națiunea română. A reușit, prin inteligență, pricepere politică și diplomatică, spirit de sacrificiu și dragoste de neam, în primii trei ani de domnie, două mari obiective: recunoașterea dublei alegeri de către puterea suzerană și puterile garante și unirea deplină, politică și administrativă a celor două principate, unite, până acum, numai în persoana sa. Astfel, în ianuarie 1862, își începeau lucrările primul parlament și primul guvern al unui nou stat modern apărut pe harta Europei și a lumii - România, cu București devenit unică capitală.

Anii următori ai domniei sale Alexandru Ioan Cuza i-a dedicat înfăptuirii unor reforme, absolut necesare pentru consolidarea statului român și pentru modernizarea instituțiilor sale, ca și pentru a răspunde speranțelor de viață mai bună pentru cetățenii săi.

Reformele înfăptuite în timpul domniei sale, au vizat toate sectoarele vieții politice, economice, sociale, administrative, învățământ, justiție, armată etc. A înfăptuit aceste reforme, cu chibzuință și tenacitate, chiar dacă a trebuit să atragă asupra sa nemulțumirea unei puternice opoziții care îl va și înlătura din domnie, la 11 februarie 1866. A plecat din țară și nu va mai reveni, vrînd astfel ca să nu pericliteze prin prezența sa, unirea și formarea statului român pentru care a acționat cu atâta abnegație.

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

"O VIAȚĂ CA-N POVEȘTI !"

Domnul profesor de muzică **Albu Constantin Sebastian Bela** este unul dintre profesorii de elită ai Școlii Hangu, care s-au bucurat, de-a lungul carierei sale de dascăl, dar și după, nu numai de dragostea și afecțiunea elevilor, în mod absolut, ci și de admirația colegilor și respectul părinților. Generații întregi de copii au așteptat cu bucurie orele de muzică, au cântat și au învățat de dragul domnului profesor care le zâmbea

mereu. A iubit fiecare copil în parte și pe toți deopotrivă, însă cu elevii cărora le-a fost diriginte a avut o relație specială, o empatie care a învins timpul, pentru că și astăzi, foștii elevi, atunci când îl întâlnesc, se grăbesc să îl îmbrățișeze. Dumnealui a fost, ani la rând, inițiatorul și organizatorul serbărilor școlare și al spectacolelor ce se desfășurau pe scena Căminului Cultural Hangu, dumnealui a mers cu elevii, ani în șir, la biserica din Hangu, pentru a aduce un pios omagiu eroilor căzuți la datorie sau pentru a cânta colinde și pentru a juca piesa de teatru folcloric "Irozii", în prima zi de Crăciun. Dumnealui îi datorăm, în mare măsură, serbările de 8 Martie, aniversările de 1 Decembrie și cele închinare marelui nostru poet Mihai Eminescu. Zeci de copii îl prețuiesc pentru că au învățat, instruiți cu răbdare și perseverență, să cânte la chitară și la orgă.

Dumnealui îi datorăm pagina de facebook și comorile adunate în arhiva de fotografii a Școlii Hangu și, nu întâmplător, pentru că foarte multă vreme a fost fotografal locuitorilor din Hangu, când nu existau telefoane mobile și nici camere foto digitale.

Mereu l-am iubit, prețuit și apreciat, nu doar pentru că de fiecare dată când i-am cerut ajutorul a răspuns afirmativ, ci și pentru profesionalismul de care a dat și dă dovadă, dar și pentru că iubește cu atâta drag copiii și respectă necondiționat oamenii din Hangu, pentru că s-a atașat atât de mult de aceste locuri și pentru că a considerat repartiția la o școală de la țară, din Moldova, a unui tânăr profesor născut în Ardeal, nu ca pe o povară, ci ca pe o provocare inedită, plină de experiențe noi. Nu l-a speriat nimic atunci, nici faptul că trebuia să locuiască în gazdă la o familie în vârstă și nu tocmai în condiții optime, nici că drumul până la școală era doar pietruit și nu asfaltat, nici faptul că în cabinetul de muzică nu exista măcar un instrument muzical. Nici măcar insistențele părinților nu l-au putut convinge să se întoarcă înapoi acasă, în Ardeal.

Profesia pe care și-a ales-o a ridicat treptat cortina de pe trăirile și sentimentele domnului Albu, pentru că un profesor de muzică nu poate fi altceva decât un mare artist, un poet al sunetelor, un iremediabil îndrăgostit de cântec și de frumos, un artist pentru care melodiile prind viață mai întâi în suflet și mai apoi strălucesc în exterior în voce, pe clapele pianului sau pe corzile chitarelor... Cu sufletul, cu ochii în lacrimi și cu gândul la mama domniei sale, a cântat dumnezeiește, într-o zi, la bibliotecă, "Hai, mamă, dansează cu mine!".

Îi mulțumesc, din inimă, pentru că ales să scrie pentru noi despre "O viață ca-n povești!,,

"A fost odată ca niciodată, într-o cumplită iarnă a anului 1953, într-o frumoasă casă de pe strada Petelei Ștefan din Târgu Mureș, cu zăpadă până la geamuri, o tânără și foarte frumoasă femeie, Maria – Magdalena ce se chinuia să aducă pe lume copilul mult dorit. Și a ieșit. Eu. Noroc cu un medic bătrân, pensionar, care locuia la câteva case mai sus, a venit și a ajutat la acest miracol. Văzând că abia venit pe lume a început să urle a exclamat spre bucuria asistenței, adică părinți, bunici, mătuși, unchi: cântăreț va fi !

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Problemele nu s-au terminat așa repede. Trebuia să vină botezul. Nașii trebuiau să vină de la București, dar trenurile nu circulau din cauza zăpezilor. Preoții au fost înțelegători și am fost botezat cu nași maghiari. A fost foarte greu cu alegerea numelui: mama vroia Constantin ca pe tata, tata vroia Sebastian ca pe fratele lui de la Craiova, iar bunica, unguroaică, dorea Bela ca pe fratele mamei. Tata bucuross că am cuc, când s-a dus să înscrie copilul la primărie, să-i împace pe toți, l-a înscris așa: **Albu Constantin Sebastian Bela**.

Cei șapte ani de-acasă i-am petrecut cu bunicii mei maghiari, așa că nu vorbeam românește deloc.

Grădinița am urmat-o la secția de limba maghiară împreună cu verișoara mea mai mică cu doi ani, Gyongyver. A fost foarte frumos, cu colegi cu care am rămas prieten până în zilele noastre.

În 1960, am început clasele primare la Liceul Alexandru Papiu Ilarian la secția română, iar mama mea a început clasa I cu secția maghiară în același liceu. În paralel cu clasele primare făceam și lecții de pian și teorie muzicală în cadrul Liceului de Artă.

Clasele a V-a și a VI-a le-am făcut în cadrul Liceului de Artă paralel cu lecțiile specifice de muzică. În clasa a VI-a trimestru III, la ora de educație-fizică, fiind portar la un joc de handbal, la un șut al profesoarei, marea handbalistă Rozalia Soss, campioana mondială în 1962 cu naționala României, mâna mea stângă a fost prinsă între minge și bară, mi s-au rupt două degete așa că am terminat cu pianul.

Drept urmare, m-am întors la Liceul Alexandru Papiu Ilaria, în clasa a VII-a și am fost repartizat în clasa nou formată numai din băieți (30

bucăți). Ajungând la această școală de elită mi-am redescoperit dragostea mea pentru matematică și științele reale.

La admiterea la liceu am luat 10 (zece) la matematică, iar la română să nu mai vorbim. Am fost repartizat în clasa a IX-a C, iar în clasa a X-a am fost trecut la secția reală într-a X-a B alături de niște băieți grozavi, (clasele liceale erau numai de băieți). Bacalaureatul l-am luat cu brio, ceea ce mi-a permis să dau examen la facultate. Spre supărarea profesorului meu de matematică am dat admitere la Facultatea de Muzică a Institutului Pedagogic de 3 ani din Târgu Mureș.

Cu toate că am absolvit secție reală la liceu, la examenul de admitere la institut am fost al treisprezecelea din peste 280 de candidați, mulți absolvenți de școli de muzică notorii. La institut a fost frumos. Am cântat în formația Casei de Cultură a Studenților, cu care formație am participat la două festivaluri studențești la București, în fosta Casa Pionierilor, actualul Palatul Cotroceni și la Timișoara. Ca și la liceu, eram factorul coagulant între secția română și cea maghiară, deși la noi la secția română eram de toate naționalitățile, români, maghiari, germani și de alte naționalități adică țigani. Aveam două colege din Moldova, una din Bacău iar cealaltă din Suceava. Tot timpul râdeam de ele că am să vin după ele în Moldova, mai ales de una cu doi ani mai mică, dar cu gura mare din Gura Humorului. Mult mai târziu am aflat că era vedetă acasă. Era cunoscută interpretă de muzică populară Maria Macovei care venea cu anul nostru la toate chefurile, dar fără să cânte. Eu eram un fel de organizator de evenimente, adică nunți, botezuri chefuri.

Terminând institutul în anul 1975 am fost repartizat în comuna Hangu, județul Neamț despre care nu știam nimic pentru că până atunci nu am fost niciodată în frumosul ținut moldav.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Ca să am habar unde trebuie să mă prezint la post, în iulie am făcut o excursie până la Hangu. De la Bicz (deșteptul de mine) am venit cu vaporul până la Chirițeni. Urcă Albule de jos, de lângă lac până la șosea cu bagaje multe, după care, tot pe jos, până la Hangu. M-am oprit la chioșc, la tanti Aneta lui Petrică Pântea unde am lăsat bagajele și am intrat în bufet să beau o cafea. Mi-am pus fâșul în cuier, m-am așezat la o masă și am comandat: O cafea și un coniac ! Cafeaua a venit, dar coniacul – ba. Tânăra și frumoasa crâșmăriță Ancuța Fărcășanu a început interogatoriul: "De unde ești?", "Ce cauți aici?"

Cum a aflat că sunt profesor a apărut și coniacul. Ea credea că nu am 18 ani și de aceea nu m-a servit cu băutură. Am plecat spre directoare. Odată ce am ajuns a ieșit o copilă în capot, era duminică dimineața și m-a întrebat pe cine caut. Am spus că pe mama ei. Când m-a întrebat de ce am spus că o caut pe directoarea școlii și atunci a zis – "al meu ești !"... Aici, la domnișoara Cojocarul Ecaterina (Catrinuța) m-am întâlnit cu viitori colegi cum ar fi doamna Veluca Buftea, familia Florica și Cristi Cloțer, doamna Lenocica Drugă, Lenuța Buftea, toți erau oameni minunați. Mi-au furat inima și m-am hotărât pe loc că

am să revin și am să rămân aici, la Hangu.

Ajuns acasă la Târgu Mureș, părinții au început interogatoriul, cum arată localitatea, unde se află, cu cine am discutat, cum sunt colegii și dacă o să merg la post. După ce le-am spus ce am hotărât, săracii au fost cam supărați că rămân fără copil.

Toamna, când am revenit să-mi preiau postul, la școală am găsit un colectiv minunat condus de tânăra și frumoasa directoare domnișoara Catrinuța Cojocarul, acum Pintilie, cu învățători și profesori tineri și frumoși din toate colțurile țării cum ar fi învățătorii Moroșan Natașa și Mihai, Iuliana Gheorghieș, Ioana Bobocea, Elena Drugă, Iftimia Balan, Daniel Schiman, Elena Pintilie, Floarea Cloțer, Neculai Caia, Florica și Teoctist Galinescu, Rodica Amarinei, Bărliba Anica, Verginica și Victor Bălan, Amarinei Ana, Vasile Filip, Vasile Amariei, Maria și Mihai Gâțu, română Marieta Ruse din București, Cloțer Alexandru Ioan Cristinel din Piatra Neamț, Ana Ciucanu din Borșa jud, Cluj, Elena Filip, matematica Veluca Buftea, Floarea Iamandi, Toma Huma din Bicz, fizică Koncz Iosif din Sighișoara, Nelu Corneanu din Patra Neamț, chimie Koncz Iulia din Dioșot jud. Zalău, biologie Teodor Brînzucă, limbi străine Lorica Frânculescu din Timișoara, geografie Ion Părvulescu (Mao) din Turnu Severin, Gheorghe Ciucanu, istorie Dida Didona Piatra Neamț, Ion Manolache, ed. fizica Vasile Gheorghieși, desen George Frânculescu din Borsec, atelier Dragoș Bostan. Pe care i-am omis îi rog să mă ierte.

Cum am ajuns, directoarea m-a luat în primire și am fost dus la familia Anica și Toader Floroia de pe vârful Mitrofanului, unde urma să stau în gazdă, care m-au primit cu multă dragoste. Până atunci, în viața mea nu am văzut o bătrânică atât de inteligentă și frumoasă sufletește și un moșneguț ca din basmele lui Creangă, plin blândețe și de bunătate. În micuța căsuță din vârful Mitrofanului era o curățenie exemplară, pe pereți avea fotografiile tuturor celor care au stat la ea în gazdă iar în camera de curat miroseala a mere.

În toamna anului următor am fost încorporat la armată și am plecat la Bacău unde am făcut armata la Școala de ofițeri în rezervă până în martie a anului următor, venind acasă după cutremur.

Reîntors la datorie mi-am reluat viața de flăcău. În fiecare duminică eram împreună, băieții jucau tenis de câmp sau volei, iar fetele și berile ne urmăreau atente de pe marginea trenului. Timpul ni se părea nesfârșit.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Până când, cu domnul Gheoghiș, am mers la concursuri de șah și tenis de masă la Roman, împreună cu alți tineri elevi, Elene Caia, Ionel Pîntea și Anișoara Onu - o fată tânără și foarte frumoasă, care juca și șah și tenis de masă. Și atâta mi-a fost. Uite așa se termină "copilăria mea".

În toamna anul 1977 am luat ca diriginte elevii din clasa a IX-a cu copiii majoritatea din Buhalnița și Ruginești, cu opt, nouă ani mai tineri decât mine. Copii frumoși, cu bun simț, care au fost foarte bucuroși că au un diriginte atât de tânăr și ...

În primăvara anului următor, mai precis 1 mai 1978 au venit rudele mele din Ardeal și s-a făcut logodna mea cu Anișoara Onu, iar pe 9 iulie am avut nunta la căminul cultural Hangu. La nunta au fost toate fetele din clasa mea, una n-a lipsit ! Alături de Ecaterina și Vasile Onu, Maria Magdalena și Constantin Albu la nuntă au fost prezenți și bunicii mei Ionel Albu din comuna Orodel, județul Dolj și Csepan Odon din Târgu Mureș doi oameni minunați în vârstă aproape de 80 de ani ceea ce nu cred că au avut mulți această plăcere.

După un an a apărut pe lume Mircea, iar peste trei ani Ionel - doi copii minunați care ne-au adus multe bucurii. Mircea a terminat Facultatea de Arte Plastice de la Iași, secția de pictură murală și pictează biserici, capele, troițe și este laudat de toți care i-au văzut lucrările. Eu am văzut bisericuța din incinta Spitalului județean Târgu Mureș care este o lucrare foarte frumoasă. Cea mai frumoasă lucrare a lui este Antonia, nepoțica noastră frumoasă pe care o iubim cu toții nespuse de mult, mai ales bunica.

Ionel, a terminat facultatea de Științe Politice tot de la Iași și acum, în acest an, se pregătește să-și întemeieze și el o familie și noi, părinții, așteptăm cât mai mulți nepoți. El a locuit până anul trecut la Târgu Mureș iar acum s-a mutat cu serviciul la Cluj.

După căsătorie au început problemele. Nouă ani ne-am străduit să construim o casă și până atunci am stat în casa bătrânească împreună cu părinții. Cele mai frumoase zile erau vara, când duminicile, după o săptămână de stat în vârful dealului se adunau cumnații și era o adevărată sărbătoare.

În 42 de ani de profesorat, prin mâna mea au trecut cam trei sferturi din locuitorii comunei. Cel mai bătrân fost elev este Ion Chele care luna trecută a împlinit 60 de ani. O altă situație drăguță a fost când în ultima mea generație la care am fost diriginte, era o fetiță la care am fost diriginte și bunicii ei - Maria Vântoia de la Grozăvești.

O mare satisfacție o am de la Tedy Fărcășanu care este unul dintre cei mai buni elevi la Liceul de Artă din Piatra Neamț la canto clasic. L-am auzit și are mari șanse să ajungă un mare cântăreț.

Îmi amintesc cu multă plăcere de nenumărate serbări școlare atât la căminul cultural cât și pe scena plasată pe terenul de sport. Deși nu prea am avut elevi cu calități deosebite, dar prin muncă multă reușeam să facem spectacole frumoase, spre bucuria părinților.

Îmi aduc aminte că într-o vară, pe 29 iunie, de ziua Hangului, pe terenul de sport am cântat cu copiii până la înserat, spre bucuria părinților care erau la iarbă verde cu lăzile de bere lângă ei.

Frumos era mai ales în primul an când domnul doctor Ioan Ruse era organizatorul chefurilor în laboratorul de fizică, cu mai toate cadrele didactice, cu care din eprubete beam rachiu, iar vinul îl serveam în pahare Berzelius, petreceri al care eu eram întotdeauna responsabil cu muzica.

Timpul a trecut, a trecut frumos, a trecut repede și am încălecat pe-o șă și v-am spus povestea mea!"

A consemnat, *bibliotecar, Liliانا Pîntea*

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

„Purtăm în inimi credința în Bunul Dumnezeu și dragostea de țară”

Pentru că 2018 este Anul omagial al unității de credință și de neam, dar și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri, Patriarhia Română, Sectorul Teologic – Educațional, a lansat pe 21 noiembrie 2017 Concursul Național Cultural – Artistic – ”Unirea: libertate și unitate”. La acest concurs va participa și Comuna Hangu, prin grija și la inițiativa preotului paroh Ioan Simiraș - Parohia ”Sfinții Apostoli Petru și Pavel” – Hangu, în parteneriat cu Școala Gimnazială, Comuna Hangu - director Florin Samoilă, profesori coordonatori: inv. Manolache Steluța, prof. Popoiaea Cecilia – coordonator de proiect și prof. Ungureanu Dumitrița și Biblioteca Hangu – Pîntea Liliana

Relația dintre Biserică și Stat în România dăinuie încă de la începuturile noastre ca popor.

Istoria Bisericii completează istoria națională și o împlinește. Anul 1918 nu face excepție și speculează contextul favorabil european. Mitropolitul de fericită amintire Antonie Plămădeală al Ardealului afirma: „Istoria românilor e biografia extraordinară a unui popor de viță veche, din strămoși viteji și drepti, cumpăniți în gândire și hotărâți în faptă”. Multă vreme, românii au fost nevoiți să trăiască în provincii diferite ale aceluiași neam: Țara Românească, Moldova și Transilvania. Au trăit despărțiți, uneori sub stăpâniri străine. Libertatea și-au apărut-o cu armele, pe fiecare palmă din pământul strămoșesc a fost stropită cu sânge de eroi, iar identitatea prin grai și credință. Avem, așadar, o întreită

legătură între românii din cele trei provincii istorice: pământul, limba și credința, legătură ce a păstrat conștiința că românii sunt frați, indiferent de ce parte a Carpaților le-a fost dat să viețuiască.

Considerăm că e foarte important ca elevii și nu numai ei, să înțeleagă, să conștientizeze, să-și însușească și să promoveze toate informațiile ce fac referire la istoria, credința și tradițiile poporului român, la unitatea de credință și de neam.

Obiectiv principal al proiectului nostru este cultivarea dragostei față de țară și de Biserică și educarea copiilor în sensul respectării valorilor tradiționale și a afirmării propriei identități religioase, culturale și naționale, care generează următoarele obiective specifice:

- ✓ Cunoașterea istoriei poporului român și a rolului decisiv pe care l-a avut Biserica, de-a lungul istoriei neamului nostru
- ✓ Identificarea, cunoașterea și promovarea valorilor naționale
- ✓ Identificarea, cunoașterea și promovarea tradițiilor și obiceiurilor noastre strămoșești
- ✓ Cultivarea dragostei de neam, de credință și de țară
- ✓ Dezvoltarea interesului pentru cunoașterea evenimentelor importante care au dus la realizarea României Mari
- ✓ identificarea elevilor cu aptitudini speciale: artistice, literare și de dezvoltare a interesului pentru lectură și pentru creațiile literare, plastice (desen, fotografie), teologice, de comunicare și organizare
- ✓ importanța filantropiei în dezvoltarea relațiilor inter-umane;
- ✓ stimularea creativității prin realizarea/redactarea unor creații artistice, literare, plastice sau teologice:
- ✓ dezvoltarea imaginației și a încrederii în talentul lor;
- ✓ înțelegerea libertății și asumarea ei din perspectiva creștină ;
- ✓ asigurarea unei bune colaborări între Biserică-Școală-Bibliotecă-familie.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Proiectul urmărește realizarea unor activități și a unor întâlniri cu elevii, având ca subiect "2018 - Anul omagial al unității de credință și de neam", "Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918", implicarea elevilor în realizarea/redactarea unor creații artistice, literare, plastice sau teologice, determinarea și motivarea elevilor de a se angrena în activități artistice (cântece, scenete, recital de poezie) cu teme istorice și religioase, dar și determinarea elevilor la acțiuni filantropice. Întâlnirile au avut loc la Biblioteca Hangu, dar și la Școala Hangu.

Activități realizate în anul 2017:

- ✓ 23 noiembrie – împreună cu membrii Cercului de istorie și geografie Gheorghe Iacomi", coordonat de doamna profesor Ungureanu Dumitrița, am vizitat biserica din satul Chirițeni, strămutată în anul 1959 și declarată monument istoric.
- ✓ 26 noiembrie – în cadrul mării sărbători organizate la Parohia Sfinții Apostoli "Petru și Pavel", respective resfințirea Sfintei Mese, elevii Școlii Hangu I-au așteptat și i-au oferit flori IPS Teofan, Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, iar elevii clasei a IV-a, înv. Manolache Steluța au colindat și au interpretat cântece religioase.

- ✓ 29 noiembrie, la Biblioteca Hangu, întâlnire cu elevii clasei a III-a, înv. Munteanu Carmen, care au recitat poezii patriotice și au desenat simboluri ale Marii Uniri.
- ✓ "Zâmbete, în prag de sărbători" a fost intitulată acțiunea filantropică desfășurată de elevii clasei a IV-a, înv. Manolache Steluța și elevii claselor gimnaziale coordonați de profesor Bianca Ciubotaru, acțiune desfășurată în zilele de 9 și 10 decembrie, la Centrul

residential Brenda – un cămin de bătrâni, unde elevii au colindat și au oferit dulciuri și fructe.

- ✓ 17 decembrie, Căminul Cultural Hangu – spectacolul de tradiții și obiceiuri de iarnă "Am venit să vă urăm!", spectacol în care au fost implicate toți elevii Școlii Hangu care au colindat, au urât, au sorcovit, au dansat și au pus în scenă "Capra" și "Ursul"
- ✓ 25 decembrie 2017 – elevii clasei a IV-a, învățătoare Manolache Steluța, au colindat, spre încântarea tuturor celor prezenți, după sfânta liturghie la Biserica din satul Hangu.
- ✓ 31 decembrie, apariția numărului 30 al revistei locale "Ecolul Hangului", în care se găsește un articol semnat profesor, Gheorghe Drugă, despre Unirea de la 1918, în cadrul rubricii permanente "File de istorie", un articol religios - "Aripi spre lumină", în cadrul rubricii permanente "Mai aproape de Cer" și un articol despre resfințirea Sfintei Mese, la Biserica din Hangu, la care a participat și IPS Mitropolitul Teofan, în cadrul rubricii "Evenimente locale"
- ✓ 31 decembrie, au ieșit de sub tipar calendarele cu imagini ale copiilor din Hangu, îmbrăcați în straie populare. Fotografiiile au fost făcute în cadrul proiectului "Amintiri despre Gura Hangului" inițiat de Biblioteca Hangu.

Activități realizate în 2018:

- ✓ 23 ianuarie - Biblioteca Hangu, întâlnire cu elevii clasei pregătitoare, înv. Pîrlea Teodora, în cadrul activității "Mica Unire".
- ✓ 16 februarie - Școala Hangu, întâlnire cu profesorul de istorie Gheorghe Drugă, în cadrul evenimentului "Aniversarea a 560 de ani de la prima atestare documentară a comunei, în contextului României Centenare", o pagină de istorie locală, ce face parte exclusivă din istoria neamului nostru românesc.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

- ✓ 9 martie – "Ziua în care aducem zâmbete" – activitate filantropică la Centrul rezidențial Brenda. Elevii clasei a IV-a, învățătoare Manolache Steluța, au recitat și cântat de Ziua Internațională a Femeii. Promovarea proiectului s-a realizat prin afișe, în revista locală „Ecolul Hangului”, pe pagina de facebook și pe blogg-ul Bibliotecii Hangu.

Proiectul s-a bucurat de un real succes și de rezultate previzibile, oarecum, pentru că anumite activități au devenit tradiționale pentru întreaga comunitate și mă refer aici la colindele de Crăciun în Sfânta Biserică, la acțiunile filantropice, la sărbătorirea

Micii Uniri (24 ianuarie) și a Zilei Naționale a României.

Elevii și cadrele didactice implicate în proiect au realizat prezentări, eseuri și lucrări artistice și au învățat și promovat informații despre marile evenimente istorice, despre rolul și locul Bisericii în istoria poporului român, despre tradițiile și obiceiurile noastre strămoșești.

Cu toții: preot paroh, cadre didactice, bibliotecar și elevi sunt motivați să continue proiectul și să se implice și în alte activități și acțiuni de acest gen.

Toți participanții la proiect, dar mai ales copiii, au înțeles că, mai presus de orice, CREDINȚA și BISERICA ne-au ținut mereu uniți și Biserica ne-a fost alături, la bine și la rău, nu doar pentru că Sfânta Biserică este locul unde ne întâlnim cu Bunul Dumnezeu, ci și locul unde ne plecăm genunchii în semn de rugăciune și de mulțumire, locul unde ne lăsăm poverile sufletului, locul de unde ieșim curați și primeniți și, nu în ultimul rând, locul unde găsim și regăsim Speranța atunci când bolnavi fiind, nu mai aflăm vindecare, când suferinzi fiind, nu mai aflăm alinare, când oboșiți fiind, nu mai aflăm odihnă, când tulburați fiind, nu mai aflăm liniște, când orbi fiind, nu mai aflăm Calea cea dreaptă, când întristați fiind, nu mai aflăm bucurie, atunci când neiertători și răi fiind, nu mai aflăm iertare.

Cu toții am înțeles că Biserica a fost, martora și părtașa la toate evenimentele istorice și la toate vitregiile vremii ce s-au abătut peste noi, dar și reazemul și ajutorul neamului nostru românesc în cele mai grele momente, că primele școli au fost înființate în biserici și că primii dascăli au fost preoții, că atunci când asupritorii năvăleau peste noi, singura scăpare pentru femei și copii erau zidurile întărite ale mănăstirilor.

Cu toții am înțeles că ÎN BISERICĂ ÎNVĂȚĂM SĂ IUBIM, să-L iubim pe Hristos, să-i iubim pe cei de lângă noi și nu în ultimul rând să ne IUBIM ȚARA, omagiindu-ne eroii ce s-au jertfit pentru fiecare palmă de pământ românesc, cunoscând, respectând, păstrând și promovând adevăratele noastre valori, istoria, portul, tradițiile și obiceiurile acestui neam.

cu toții am înțeles că biserica există în fiecare dintre noi și că nimeni și nimic nu ne va putea smulge din inimi credința și nădejdea în bunul și milostivul dumnezeu și dragostea de țară.

Cele mai frumoase creații literare și artistice vor fi publicate în revista locală "Ecolul Hangului".

Bunica - chipul fericirii

de Ana Maria Dîrțu

Copilăria mea are gust de mere coapte, cu nucă, miere și scorțișoară. Când mă simt tristă sau dorul de vremuri apuse mă apasă, dau fuga la bucătărie, pornesc cuptorul și pun merele la copt, singura rețetă a fericirii care dă roade. Casa mi se umple de parfumul copilăriei și amintiri care mai de care năvălesc în bucătărie, pregătite să luăm masa împreună. Nici nu știu când a zburat timpul; parcă ieri alergam prin grădina bunicii după puii de găină, dornică să le ofer din iubirea mea nemărginită.

Satul copilăriei mele are chipul bunicii. Probabil a ieșit dintr-o carte cu povești; ea este zâna cea bună care îmi călăuzește drumul vieții. Bunica mea este exemplul care îmi vine în minte ori de câte ori aud cuvântul "minune", căci nu putea fi altceva. Sigur era trimisă de Dumnezeu pe acest pământ pentru a aduce mângâiere și pentru a sădi Speranța în sufletul meu.

Chipul ei ca o icoană, cu ochii blajini, izvor de bunătate, cu glasul melodios și dulce, ce mi-a spus povești frumoase în care prințesa eram eu, având grijă să am parte de cel mai liniștit somn. Ea a sădit în sufletul meu sentimentele cele mai pure și înălțătoare, fără a folosi cuvinte mari sau expresii abstracte, ci doar prin puterea propriului exemplu. Buzele ei nu au cunoscut vreodată vorbele urâte; nu am auzit-o niciodată vorbind de rău pe cineva, căci ea iubea pe toată lumea. Vorbele ei îmi răsună în auz: *"Să nu vorbești de rău de nimeni, căci îți calci sufletul în picioare; să nu judeci, căci nu știi ce luptă trăiește fiecare. Dacă nu poți ajuta cu lucruri materiale, adu-i celui necăjit o vorbă bună, căci aceasta înalță sufletul."*

Bunica m-a învățat ce înseamnă credința; mi-a spus să nu uit niciodată de Dumnezeu, căci nici el nu uită de mine; fără El viața noastră ar fi întunecată, un drum sinuos, plin de spini și fără o destinație. Ne așezam în genunchi la marginea patului și cu glasul șoptit vorbeam cu *"Doamne-Doamne"*. Mereu trăgeam cu ochiul la ea, această ființă minunată, care la lumina lumânării parcă era un personaj de poveste; puteai observa cum emană căldură și bunătate prin toți porii.

Copilăria mea a fost dulce; îmi făcea toate poftele și mă uimea cu tot felul de bunătăți gustoase de nu te puteai opri din mâncat. Misterul copilăriei mele a fost faptul că nu înțelegeam de ce aceleași bucate gătite de altcineva aveau alt gust. Într-o zi m-am decis să o întreb:

-Bunico, de ce mâncarea ta are un gust special?

Iar ea, zâmbind și mângâindu-mă pe creștet, mi-a spus:

- Acesta este secretul meu: pun câte un strop din suflet.

- Și ți-a mai rămas suflet? Gătești mult, bunico!

A zâmbit și mi-a spus că pentru mine va avea mereu. Știu că am rămas uimită zile întregi, căutând în mâncare să văd cum arată stropii aceștia de suflet. Nu i-am găsit, desigur, și m-am resemnat, mulțumindu-mă cu savoarea aceea minunată dată de esența sufletului ei pur.

Însă, cel mai mult iubeam merele coapte în cuptor; aroma lor îmi dădea o stare de bine, care nu dispărea zile întregi. Era un fel de elixir al fericirii și dădeam fuga la ea și o rugam frumos să îmi prepare "mere cu aromă de suflet" ori de câte ori mă simțeam tristă.

Bunica m-a învățat ce înseamnă bunătatea, credința, speranța și fericirea. Părinții m-au ajutat să devin cine sunt astăzi; bunica mi-a pus în suflet un soare care să mă încălzească mereu, oricât de geroasă ar fi viața. Când m-a părăsit bunica, plecând la *"Doamne-Doamne"* mult prea devreme, m-a părăsit și copilăria. M-am trezit aproape adult, plină de tristețe, cu un sentiment de singurătate ce mă încolțea într-un ungher al vieții. Se schimbaseră totul; pierdusem brusc izvorul fericirii mele, dar aveam un soare în suflet. De fapt, am înțeles mai târziu că bunica nu m-a părăsit nicicând; a luat-o Dumnezeu lângă el să emane și în Grădina Sa bunătate, căldură, iubire. Simt că este în continuare zâna mea cea

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ecoul inimii

bună, ce îmi călăuzește pașii în drumul vieții. Doar că acum trebuie să îmi pun singură merele la copt; să îmi prepar singură elixirul fericirii, respectând rețeta ei. Dar de fiecare dată o fac cu drag, căci știu că mă simt mai aproape de ea. Le scot aburind din cuptor, mă așez la masă și închid ochii și mă văd acasă la bunica și stăm pe prispă, chicotind și așteptând să se mai răcească merele. Mă uit la chipul ei frumos și îl acopăr cu o ploaie de sărutări; apoi o prind într-o îmbrățișare care mi-aș dori să fie eternă.

Satul are imaginea bunicii deoarece ea nu era doar o persoană; era un întreg Univers. Ea era izvorul vieții în mica mea comunitate rurală; unde se afla ea, totul era mai vesel, mai colorat. Fără ea, satul nu mai are strălucirea de altădată, dar îi păstrează amintirea cu sfințenie. Cred că și din acest motiv îl îndrăgesc atât de tare. Oriunde m-aș duce, în livadă, acasă, în grădină, pe dealurile unde făceam fân, pe ulițe, îi simt prezența. Satul meu drag este un cufăr cu amintiri prețioase; o punte de legătură între sufletul meu copilăros și zâna mea cea bună.

Copilăria are gust a mere coapte... Fericirea are chipul bunicii mele...

În memoria bunicii, "minunea" copilăriei mele...

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

Într-o zi soarele s-a strecurat, pe furiș, printre nori și a trimis către pământ câteva raze călduțe, care au topit ici-acolo, zăpada. Primăvara, care se trezea din somnul adânc, numai la ivirea soarelui, a prins repede de veste și și-a adunat alaiul de ghiocci, toporași și viorele, a chemat în grabă, printr-un refren știut numai de ea, toate păsările plecate departe, a deschis sipele mari pline cu fluturi și i-a salutat, apoi a alergat, veselă, dinspre păduri, peste satul nostru drag. Bucuria ei n-a ținut mult, pentru larna s-a înfuriat când și-a văzut

mantia-i albă sfâșiată de razele blânde ale soarelui și a poruncit norilor să se adune de peste tot, să întunece orizontul și să acopere și cea mai mică rază de soare, ca Primăvara să se sperie și să plece din nou să se odihnească. Norii, speriați de furia larnii și de teamă să nu fie pedepsiți, s-au înghesuit pe cer și au început să cearnă stelute mari argintii, care se așezau ascultătoare acoperind locurile rupte din mantia larnii. larna, de bucurie a chemat Gerul și Viscolul, care au apărut și ei înspăimântați, pentru că tocmai se hotărâu să se pregătească de somnul cel lung e peste vară și le-a poruncit să nu rămână nici un loc cât de mic pe care să nu îl colinde împreună, înghețând tot ce întâlnesc în cale, chiar și lacul pe malul căruia îi plăcea Primăverii să-și tragă sufletul în amurg. Viscolul și Gerul au ascultat-o orbește și un frig cumplit s-a așternut peste întregul ținut, în locul blândeii și frumoasei Primăveri.

Zadarnic, pițigoii și sturzii rămași acasă își cântă în fiecare zi dorul de Primăvară, zadarnic s-au ivit și ghiocci, la marginea codrului, printre frunze, sunând din clopoței, în speranța că îi va auzi Primăvara, zadarnic se înclină sub povara Gerului, copacii înmuguriți, în semn de rugă, implorând larna să plece, nimeni și nimic nu o poate îndupleca să își adune supușii haini și reci, să părăsească locurile noastre dragi și să lase Primăvara să aducă lumină, flori, veselie și soare.

Cristian Amariei, clasa a IV-a, inv. Manolache Steluța

